

Arrest

nr. 126 911 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De beslissing van 9 januari 2014 waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk werd verklaard –zijnde de eerste bestreden beslissing- luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.10.2013 werd ingediend door :

A., A. (R.R.: (...))

nationaliteit: Bangladesh

geboren te (...) op (...)

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

A., T. A. geboren op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd 16.10.2013, door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd 15.07.2013 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (toepassing van artikel 51/4 §3 van de wet van 15 december 1980).

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een schending zou zijn van artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenes vader in België verblijft sinds 1998 en haar stiefmoeder, haar broer S. M. en zus A. M. verblijven in België sinds 2011. Betrokkene zelf is pas aangekomen in juni 2013. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. (RVV. Nr 101.974 van 29.04.2013)

Wat betreft het feit dat zij geen familie meer zou hebben in haar land van herkomst gezien haar vader, stiefmoeder, een broer en haar zus in België verblijven, dient opgemerkt te worden dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt gezien uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij nog een broer heeft die in Bangladesh woont, alsook een nonkel. Hieruit kan opgemerkt worden dat zij wel degelijk nog familie heeft waar zij kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag 9.2.

Betrokkene haalt aan dat zij financieel afhankelijk is van haar vader en dat zij dat vroeger ook was gezien hij geld opstuurde naar Bangladesh. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het louter voorleggen van belastingsfiches volstaat niet om te bewijzen dat betrokkene financieel afhankelijk is en was van haar vader. Bovendien dient opgemerkt te worden dat indien zij effectief financieel afhankelijk was van haar vader in Bangladesh, zij niet aantoont waarom haar vader niet opnieuw geld zou kunnen sturen naar Bangladesh voor betrokkene.

Betrokkene haalt verder aan dat zij jong en alleenstaande is en dat zij niet in de mogelijkheid is om in haar eigen onderhoud te voorzien. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in haar asielaanvraag verklaard heeft dat zij gehuwd is. Verder dient opgemerkt te worden dat zij niet aantoont dat zij niet in haar eigen onderhoud kan voorzien. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.”

1.2. Op 14 januari 2014 wordt in hoofde van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, een zogenaamde bijlage 26quater, genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : A.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene diende op 15.07.2013 voor het eerst een asielaanvraag in in België.

De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 17.07.2013. Zij was daarbij in het bezit van een internationaal paspoort, voorzien van een Schengenvisum, afgeleverd door de Spaanse consulaire diensten te Dhaka en geldig voor een verblijf van 20 dagen tussen 23.06.2013 en 27.07.2013.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt overigens dat de betrokkene reeds meerdere malen poogde een visum voor

België te verkrijgen, maar kreeg desalniettemin door de Dienst Vreemdelingenzaken geen visum afgeleverd.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien ook dat betrokkene op 16.10.2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op

basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet indiende. Deze aanvraag wel desalniettemin op 09.01.2014 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene stelde bij haar gehoor dd. 17.07.2013 Bangladesh verlaten te hebben op 25.06.2013 en met het vliegtuig naar Spanje gereisd te zijn, waar ze nog dezelfde dag zou aangekomen zijn en waar haar vader haar opwachtte. Betrokkene zou Spanje op 28.06.2013 opnieuw verlaten hebben en doorgereisd zijn naar België, waar ze op 28.06.2013 het grondgebied zou betreden hebben. Betrokkene bevestigde daarbij vanuit Bangladesh met haar eigen internationaal paspoort, met visum voor Spanje, naar Spanje gereisd te zijn.

Gezien bovenstaande vaststellingen werd op 06.08.2013 een verzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten, teneinde de betrokkene terug te nemen. Dit verzoek werd op 30.08.2013 door de Spaanse instanties ingewilligd op grond van artikel 9.2 van de Verordening 343/2003.

Bovendien werden de Spaanse autoriteiten er op 14.01.2013 van op de hoogte gebracht tevens verantwoordelijk te zijn voor de overname van de dochter van betrokkene, A. T. A., die op 20.10.2013 in Brussel (België) geboren werd en dit op grond van artikel 20.3 van de Verordening 604/2013.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies besloot asiel te vragen in België, (vraag 38) en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van benadeling redenen heeft, die volgens haar een verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelde daarbij dat ze naar België gekomen is, omdat haar familie (met name haar vader, stiefmoeder, broer en zus) reeds in België was. Betrokkene geeft daarbij tevens aan dat het steeds haar bedoeling was om naar België te komen; dat ze immers reeds tweemaal een visum probeerde te krijgen voor België, wat haar geweigerd werd, maar ze wel een visum kon krijgen voor Spanje.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan- een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten

en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat zij besloot naar België te komen, omdat haar familie (vader, stiefmoeder, broer en zus) hier reeds verblijven, dient te worden opgemerkt dat artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 inderdaad de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag bij de Lidstaat leggen, waar gezinsleden van de aanvrager verblijven in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling of (erkende) vluchteling. Er moet echter worden opgemerkt dat betrokkene ten overstaan van haar in België verblijvende familie niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven door artikel 2, i) van Verordening 343/2003 (echtgenoot of ongehuwde partner of minderjarige kinderen). Verder wijzen we er op dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen de betrokkene en haar in België verblijvende familie een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij haar in België verblijvende familie noodzakelijk maakt.

We wijzen er ook op dat de Spaanse instanties op 30.08.2013 instemden met de overname van de betrokkene en met de behandeling van haar asielaanvraag op grond van artikel 9(2) van de Verordening 343/2003. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht de mogelijkheid zal hebben in Spanje een asielaanvraag in te dienen.

De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van deze asielaanvraag. Zij zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de volgens de wetgeving voorziene opvang en zorgen kunnen verkrijgen.

Spanje ondertekende immers de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van uitgegaan worden dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België en onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

We verwijzen hierbij ook naar de mogelijkheid voor betrokkene om zich te beroepen op de onafhankelijke beroepsinstanties die Spanje kent inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Spanje (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance, Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Spécial Rapporteur" United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013", Strasbourg, 9 October 2013), blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform

ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-II-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-II-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-II-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermeldde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-II-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen en worden bijgestaan.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand, stelde de betrokkene tijdens het gehoor dd 17.07.2013 geen gezondheidsproblemen te hebben, maar wel 7 maand zwanger te zijn. Met betrekking tot de zwangerschap van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de dochter van betrokkene, A T. A., op

20.10.2013 geboren werd en de Spaanse autoriteiten er op 09.01.2014 ervan in kennis gesteld werden tevens verantwoordelijk te zijn voor de overname van deze laatste en dit op grond van artikel 20.3 van de Verordening 604/2013.

Bovendien bracht betrokken ook na het gehoor geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten in Spanje ⁽⁴⁾.

2. Over de ontvankelijkheid

Door de verwerende partij wordt een exceptie opgeworpen houdende de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede beslissing, gezien het feit dat er onvoldoende samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede bestreden beslissing, en gezien het feit dat er tegen de tweede bestreden beslissing geen ontvankelijk middel wordt aangevoerd.

De advocaat van verzoekster, gevraagd naar haar standpunt hierover ter zitting, stelt zich wat deze exceptie betreft te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Verzoekster vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de beslissing van 9 januari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals “het bevel om het grondgebied te verlaten”. Zij vermeldt dat “beide beslissingen haar betekend werden op 14 januari 2014”. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoekster geen afzonderlijk bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 14 januari 2014, maar wel een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, de zogenaamde bijlage 26quater. Gelet op het feit dat deze bijlage 26quater als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd, neemt de Raad aan dat verzoekster met “het bevel om het grondgebied te verlaten” doelt op deze bijlage 26quater.

Verzoekster geeft in het verzoekschrift geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. STEVENS. 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd genomen op grond van het feit dat verzoekster in haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten haar aanvraag niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen. De bestreden bijlage 26^{quater} werd afgeleverd omdat België, volgens de bepalingen van de Dublinreglementering, niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt. De beide bestreden beslissingen zijn aldus het resultaat van een onderzoek dat is gesteund op verschillende rechtsgronden die geen uitstaan hebben met elkaar. Het feit dat beide beslissingen op dezelfde datum zouden zijn betekend, doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde.

De bestreden beslissingen vertonen aldus geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift, en verzoekster toont geenszins aan dat daar anders over zou moeten worden gedacht. Onder het kopje *“middelen tegen het bevel”* stelt zij dan wel *“dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie”* maar zij kan daarin, gelet op wat voorafgaat, niet worden gevolgd.

Gelet op het gegeven dat er geen indicatie voorligt van het feit dat aan één van de aangevochten beslissingen een zwaarder belang zou moeten worden toegedicht dan aan de andere, is het beroep enkel ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede beslissing.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel wordt geadstrueerd als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

1. De buitengewone omstandigheid

Eisende van partij is van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

Eisende partij benadrukt voorafgaande dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

1.1. Gezins – en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België, geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd ... Zij woont met haar vader, stiefmoeder, broer en zuster in België en heeft haar leven opgebouwd in België. Ondertussen kan zij ook haar plan trekken in minstens één van de landstalen. Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag samen een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

Eisende partij heeft thans haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Eisende partij benadrukt andermaal het hierboven aangehaalde. Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België, geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd ... Zij woont in België en heeft haar leven opgebouwd in België. Ondertussen kan zij ook haar plan trekken in minstens één van de landstalen....

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou dan het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken. 5

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, , valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid). 6

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Door te insinueren dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

Verwerende partij stelt voorts dat eisende partij de oorzaak is van deze situatie waarin zij zich bevindt.

Eisende partij kan zich hierin niet vinden.

De oorzaak is volgens eisende partij niet relevant. De situatie waarin zij zich bevindt, dient beoordeeld te worden.

Indien immers deze redenering van verwerende partij zou gevolgd worden, dan zou geen enkele persoon die illegaal op het grondgebied verblijft vallen onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering is allesbehalve de bedoeling geweest van de wetgever.

Deze redenering valt ook helemaal niet samen met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen.

Deze motivering schendt volgens eisende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de

aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag gesteund heeft op artikel 8 van het EVRM. In haar aanvraag voert zij onder meer aan dat zij bij het gezin van haar vader woont, die voor haar onderhoud instaat, en dat zij in Bangladesh altijd met haar broer en zus gewoond heeft, die sinds 2011 in België ook bij haar vader komen wonen zijn. Zij stelt dat zij geen familieleden meer heeft in Bangladesh, dat haar vader haar regelmatig geld stuurde toen zij nog in Bangladesh was, dat zij veel geleden heeft van de scheiding met haar familieleden, en dat haar vader het zeer moeilijk had te weten dat zijn dochter helemaal alleen in Bangladesh verbleef. Voorts verwijst zij in haar aanvraag naar haar jonge leeftijd, naar het feit dat zij geen partner heeft en naar het feit dat zij altijd bij haar naasten geleefd heeft, en te hunnen laste was. Zij stelt tot slot dat zij bij haar familie in België wil wonen en dat zij niet voor een lange periode gescheiden kan blijven van haar naasten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Betreffende verzoeksters vader, broer, zus en stiefmoeder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat niet blijkt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid tussen verzoekster en de genoemde familieleden of van een relatie met hen die dusdanig hecht is dat zij beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM, nu haar vader al sinds 1998 in België verblijft en haar stiefmoeder, broer en zus al sinds 2011 in België verblijven. Verder stelt de verwerende partij vast dat uit het administratief dossier blijkt dat zij nog een broer en een oom heeft in Bangladesh, zodat zij wel degelijk familie heeft waar zij kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag ten gronde en haar bewering dat zij geen familie meer zou hebben in haar land van herkomst dus geen buitengewone omstandigheid vormt. Aangaande verzoeksters argument dat zij financieel afhankelijk is van haar vader wijst de verwerende partij er op dat zij dit niet aantoont middels het louter voorleggen van belastingsfiches, en dat indien zij effectief afhankelijk was van haar vader, zij niet aantoont waarom hij haar niet opnieuw geld zou kunnen sturen in Bangladesh zoals hij dat eerder ook zou hebben gedaan, naar hetgeen verzoekster stelde. Ten slotte stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in haar asielaanvraag aangegeven heeft dat zij gehuwd is en dat zij niet aantoont dat zij niet in haar eigen onderhoud kan voorzien, nu een loutere vermelding dienaangaande niet voldoende is.

De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven *in concreto* ongemoeid laat. Zij beperkt zich tot een grotendeels vaag theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM, maar toont niet aan dat zij, in weerwil van wat de verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing, wel degelijk een beschermenswaardig familieleven zou hebben met haar in België verblijvende vader, stiefmoeder, broer en zus, terwijl dat natuurlijk de premisse is om te kunnen oordelen over een eventuele schending. In die optiek is het betoog van verzoekster over artikel 8 van het EVRM verder niet dienstig.

In de mate dat verzoekster zich verder zou beroepen op haar in België opgebouwde privéleven om de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, door te wijzen op het feit dat zij *"effectieve en genestelde"* banden heeft met België, geen delictuele feiten heeft gepleegd, haar plan kan trekken in minstens één der landstalen en haar leven heeft opgebouwd in België, blijkt vooreerst uit de aanvraag dat verzoekster zich in haar aanvraag niet heeft gesteund op dat privéleven om een risico op schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij op geen enkele wijze staakt, zodat thans niet kan worden aangenomen dat zij een privéleven heeft

opgebouwd in België dat zou primeren op datgene dat zij had opgebouwd in haar land van herkomst, en dat zij pas in de helft van het jaar 2013 zou hebben verlaten.

Ook op deze gronden ligt geen schending van artikel 8 van het EVRM voor.

Verder toont verzoekster niet aan dat in weerwil van wat hiervoor reeds werd gesteld omtrent de vaststelling dat omstandigheden die betrekking op de integratie van de betrokkene de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) er in haren hoofde toch sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden.

Waar haar betoog ten slotte gebaseerd is op het gegeven dat in de bestreden beslissing zou gesteld zijn dat verzoekster de oorzaak is van de situatie waarin zij zich bevindt, mist het feitelijke grondslag, nu zulks op generlei wijze in de motieven kan worden gelezen.

Verzoekster stelt dan nog wel dat, indien er twijfel zou zijn geweest in hoofde van de verwerende partij omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden en de elementen die zij had ingeroepen, zij de mogelijkheid had om aanvullende informatie op te vragen bij verzoekster en dat verzoekster dan het nodige zou hebben gedaan om haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken, dat de verwerende partij dit niet gedaan heeft en zij derhalve de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, maar zij gaat volledig voorbij aan het feit dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag, zoals *in casu*, bij de aanvrager zelf ligt, die alle elementen moet bijbrengen die deze aanvraag rechtvaardigen. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij.

Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet afdoende heeft gemotiveerd over de ontvankelijkheid van de aanvraag of niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk of op onzorgvuldige wijze tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel noch van de formele dan wel materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

3.1.4. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat zij niemand meer heeft op wie zij kan terugvallen en zij als vrouw met een kind ten laste, op straat zal belanden, wat onmenselijk en vernederend zal zijn, nu niet uit het oog mag worden verloren dat zij alles heeft achtergelaten in haar land van herkomst en hier haar leven heeft opgebouwd.

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze

omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad kan ter zake niet anders dan vaststellen dat verzoekster zich overgeeft aan blote beweringen, zonder meer, hetgeen des te meer klemmt nu reeds werd vastgesteld – en door verzoekster niet wordt betwist- dat in het kader van haar asielaanvraag had beweerd gehuwd te zijn, en dat zij nog een broer en oom heeft die nog in Bangladesh wonen. Zij maakt dan ook verre van aannemelijk dat zij op straat zal belanden, of in een onmenselijke of vernederende situatie.

3.2.3. Het middel, gesteund op artikel 3 van het EVRM, is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS